

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 1. Vtrum persona creata possit assumere immediatè aliam naturam
creata[m].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Quomodo
hypostasis.

personis, quia potest à pluribus terminari. Cōtrā, hypostasis est incōmunicabilis pluribus personis, nam de ratione eius est esse vltimō terminatum, ita vt nihil ei subit: est tamen cōmunicabilis pluribus naturis; quia etiam terminus vltimus non possit amplius terminari: possunt tamen plura eodem termino terminari. Sed occurrunt hic duo dubia.

D V B I V M I.

An persona creata possit assumere immediatē aliam naturam creatam?

3
Nequit id
feri vir-
tute natu-
rali.

Respondeo & Dico Primò, Non potest virtute naturali alienam naturam hypostaticè assumere. Est certa & communis Doctorum in 3. dist. 1. Probatur, Quia duas naturas esse in eodem supposito, est supra conditionem naturalem rerum quæ fert vt singulæ naturæ suam habeant suppositum, ac per se existant: atqui conditio naturalis à rebus superari non potest per vllas vires creaturæ. Vnde nec Angeli hoc modo assumere corpora possunt, sed dumtaxat instar externi operimenti. Confirmatur, quia modi seu proprietates vniuersales entis, quales sunt, esse per se, & esse in alio, non possunt mutari, nisi ab auctore totius vniuersi.

4
Neque
diuina.

Dico Secundò, Etiam per potentiam Dei absolutam fieri nequit, vt persona creata alienam naturam sibi copulet; ita vt illi suam hypostaticam vniōnem immediatè communicet, Est communis sententia Doctorum in 3. d. 1. & 5. vbi Durandus dist. 1. q. 5. Paludanus q. 1. Caietan. hoc loco, & D. Thomas in resp. ad 2. qui tribuit hoc infinitati Verbi, quod alienam naturam terminare possit. Neque quemquam puto negaturum, qui censet personalitatem esse dumtaxat modum quemdam existentiam.

Modus
vnius rei
nequit
rem aliam
modis
ficare.

Ratio est, Quia supra ostensum est personalitatem nō esse rem aliquam à natura creata realiter distinctam, sed solum naturæ quendam modum & terminum. Sicut figura est modus qualitatis, Atqui id quod solū est modus rei ab illa non realiter distinctus, non potest vlla ratione, nisi rem illam modificare, vt patet inductione: Vna enim figura non potest afficere nisi vnum corpus; vna scilicet non potest esse nisi in vno homine; vna paternitas nisi in vno Patre. Cuius ratio vltior est, quia modus omnis in suo conceptu essentiali includit id, cuius est modus; ita vt sine illo ne cōcipi quidem possit: nihil enim est aliud, quàm ipsa res, taliter vel taliter se habens; sic vel sic modificata: ergo non potest alienam naturam terminare vel modificare, nisi eius natura, quam naturaliter modificat, transeat in alteram, ita vt diuæ naturæ fiant vna natura. Cōfirmatur à simili: impossibile est vt accidens communicet alteri accidenti suam inhaerentiam, ita vt alterum per illam inhaereat; idque ideo dumtaxat, quia inhaerentia est modus accidentis: ergo nec vna substantia potest alteri suam substantiam communicare, vt per illam subsistat: quia substantia est tantummodò substantiæ modus.

5
Substentia
verbi
non est
modus.

Dices: Ergo nec Verbum diuinum poterit suam substantiam communicare alteri naturæ. Respondeo Negando Consequentiam, Quia substantia Verbi non est dumtaxat modus qui-

dā res, sicut substantia creata: sed est per se ipsam res perfectissima; & purissimus actus, vbiq; intimè præsens. Quare facillè potest alienas naturas terminare & sustentare. Et quia hoc illi conuenit propter infinitatem, dicit D. Thomas, hanc vim terminandi alienam naturam requirere infinitatem in persona.

D V B I V M II.

Utrum suppositum creatum possit alienam naturam creatam diuinā virtute, saltem mediante assumere, sustentando & terminando illā, mediante suā naturā?

6
Affirmatur

Respondeo, Valdè probabile esse id fieri posse per omnipotentiam creatoris. Tenet hoc Guilielmus Occam in 3. qu. 1. Et Ioan. Maior in 3. dist. 1. qu. 5. Inclinat valdè Scotus dist. 1. qu. 4. & Gabriel eadem dist. qu. 2. dub. 5.

Potest vna
res alteri
intimè esse
præsens in-
que varijs
modis.

Probatur Primò, Quia nulla apparet implicantiā. Imò videtur multò facilius, quàm mysterium Incarnationis: nam maior est proportio inter naturas creatas, quàm inter creatam & increatam: & vtraque alteri facillimè potest per diuinā potentiam ita applicari, vt altera alteri sit intimè præsens per suam substantiam; idque varijs modis: nempe vt vna coexistat tota singulis partibus alterius, vel vna alteri coextendatur. Item, facillè potest esse vnus trahi ad existendum in altero, non tamquam in subiecto, sed tamquam in terminante existentiam. Si enim natura humana potuit trahi & eleuari quasi in immensum supra se, ad inexistentem Verbo sine informatione: cur non etiam poterit trahi ad inexistentem alteri supposito; præsertim cum hic non opus sit tantā eleuatione; & possit illi supposito dari quædam capacitas, secundum quam alteri naturæ aptetur, eamque accipiat & eius existentiam terminet.

Probatur Secundò, Si personalitas creata esset res distincta à naturā, nulla esset ratio, cur talis personalitas non posset poni in diuersis naturis, illasque terminare & sustentare; vt fatentur etiam auctores alterius sententiæ: Sicut idem accidens potest poni in diuersis subiectis; & eadem anima in diuersis corporibus; & idem corpus in diuersis locis. Neque ad hoc necessarium esset, vt talis personalitas eminenter cōtineret personalitates aliarum naturarum; aut vt haberet vim infinitā terminandi: sed satis esset habere vim terminandi & sustentandi naturam, & modo sibi accommodato per potentiam Dei ad hunc effectum eleuari. Ergo cum suppositum creatū mediante naturā hæc omnia habeat, non videtur vlla ratio, cur negari debeat alienam naturam illi hypostaticè posse vniri.

Probatur Tertio, Quia Deus potest res creatas eleuare ad efficiendum aliquid, quod illarum vim naturalem excedit: vt res naturales ad efficienda opera supernaturalia. Cur etiam non possit vnū suppositum eleuare ad capiendam & terminandā, & sustentandā aliquam naturam; ad quam non habet naturalem proportionem? difficilius enim videtur dependentia effectus à causā non habente naturalem virtutem efficiendi, quàm dependentia naturæ à termino seu supposito sibi non naturali; quia hæc dependentia nullam causalitatem inuoluit.

D d Probatur